

Księga Daniela - numer sto siedem

Prorocka narracja: od Jeroboama do Jozjasza i przywrócenie dawnych ścieżek

Jeff Pippenger

2024-02-29

W 1844 roku protestanci ze Stanów Zjednoczonych wycofali się z ruchu millerowskiego i przyjęli swoją proroczą pozycję jako córka Babilonu, co obrazuje Jeroboam, który ustanowił fałszywy system kultu, gdy jego dziesięć północnych pokoleń oddzieliło się od południowego królestwa Judy. Dwa złote cielce Jeroboama, jeden w mieście Betel (oznaczającym „dom Boży”/Kościół), a drugi w Dan (oznaczającym „sąd”/Państwo), symbolizowały fałszywy system Kościoła i Państwa, który charakteryzuje Stany Zjednoczone. Wszystkie elementy fałszywego systemu Kościoła i Państwa Jeroboama były wzorowane na tej samej strukturze ukazanej w buncie Aarona. Tak więc fałszywy system kultu Jeroboama był obrazem fałszywego systemu kultu Aarona.

Fałszywy system Jeroboama reprezentował system kultu, który protestantyzm podtrzymywał, gdy odłączył się od ruchu pierwszego anioła i stał się córką, czyli obrazem rzymskiej bestii papieżstwa. Już przy samym ustanowieniu fałszywego systemu Jeroboama prorok z Judy wystąpił przeciw jego ołtarzowi i fałszywemu systemowi kultu. W 1844 roku, na samym początku procesu, w którym odstępczy protestantyzm ustanawiał system kultu przedstawiany jako córka Rzymu, milleriści przez wiarę weszli do Miejsca Najświętszego niebiańskiej świątyni i przyjęli Sabat, stając się w ten sposób prorockim napomnieniem dla córek Rzymu, które postanowiły nadal zachowywać znak władzy Rzymu — święcenie niedzieli.

Prorok z Judy, który stawił czoła Jeroboamowi, tam i wtedy wygłosił proroctwo.

I zawołał przeciw ołtarzowi na słowo Pana i rzekł: O, ołtarzu, ołtarzu, tak mówi Pan: Oto domowi Dawida narodzi się syn, imieniem Jozjasz; na tobie złoży w ofierze kapłanów wyżyn, którzy palą na tobie kadzidło, a kości ludzkie będą na tobie palone. I tego samego dnia dał znak, mówiąc: Oto znak, o którym mówił Pan: Oto ołtarz się rozpadnie, a popiół, który jest na nim, wysypie się. 1 Księga Królewska 13:2, 3.

Proroctwo zawierało dwukrotne powtórzenie słowa „ołtarz”. Dwukrotne powtórzenie słowa lub wyrażenia w proroctwie stanowi symbol poselstwa drugiego anioła, wskazując tym samym na rok 1844, kiedy nadszedł drugi anioł, a protestantyzm upadł, stając się córką Babilonu. Jednocześnie prorok dał znak, tak jak millerycy w 1844 roku rozpoznali znak Sabatu. Gdy Jeroboam w kolejnych wersetach zagroził prorokowi, jego ręka została sparaliżowana, nawiązując w ten sposób do znamienia Babilonu, które jest siłą nakładane albo na czoło, albo na rękę, a które, gdy zostanie przyjęte, duchowo kaleczy człowieka na wieczność.

Na potrzeby tego studium rozważamy proroctwo, które prorok wypowiedział, wskazujące, że «syn urodzi się domowi Dawida, imieniem Jozjasz; a na tobie złoży w ofierze kapłanów wyżyn, którzy na tobie palą kadzidło, i na tobie będą spalone kości ludzkie». Imię Jozjasz oznacza „fundament

Boga” i reprezentuje fundamenty adwentyzmu, które zostały zbudowane w samej historii zobrazowanej typologicznie przez wprowadzenie przez Jeroboama jego fałszywego systemu kultu. Wobec fałszywego systemu kultu ustanowionego przez Jeroboama Jozjasz miał ukarać kapłanów, którzy przewodzili temu fałszywemu kultowi.

Prorok nie posłuchał nakazu Pana, aby nie wracać drogą, którą przyszedł na inaugurację Jeroboama, oraz aby nie jeść ani nie pić w Betelu. Gdy spożył pokarm kłamliwego proroka z Betelu, stał się symbolem śmierci, jaka spadnie na tych, którzy po 1844 roku wybiorą powrót do doktryn i fałszywych metodologii proroczych odstępczego protestantyzmu i będą się nimi karmić, co zostało ukazane przez bunt z 1863 roku. Łoże śmierci tych, którzy zbuntowali się w 1863 roku, będzie tym samym łóżem, co łożo śmierci kłamliwego proroka z Betelu. Łóżem śmierci odstępczego protestantyzmu była historia od 11 sierpnia 1840 roku aż do 1844 roku, kiedy oni — dawny lud wybrany Boga — zostali pominięci i stali się córkami Rzymu. Łoże śmierci laodycejskiego adwentyzmu będzie również pomiędzy datą, gdy potężny anioł zstąpił 11 września 2001 roku, tak jak uczynił w 1840 roku, a godziną wielkiego trzęsienia ziemi, symbolizującą rychło nadchodzące prawo niedzielne.

11 września 2001 roku rozpoczęło się pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, a anioł zaczął przechodzić przez Jerozolimę, umieszczając znak na czole tych, którzy wzdychają i płaczą z powodu obrzydliwości popełnianych w kraju (Stany Zjednoczone) oraz w Kościele (adwentyzm laodycejski). 11 września 2001 roku grzechy ojców, reprezentowane przez cztery obrzydliwości Ezechiela, stały się obecnymi prawdami sprawdzającymi w procesie pieczętowania, który wówczas się rozpoczął.

Próba z roku 1863 dotyczyła fundamentów ruchu millerystów, reprezentowanych przez „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej 26, które zostały odrzucone w 1863 roku. Próba polegała na gotowości lub niechęci do powrotu do dawnych ścieżek, o których mówi Jeremiasz, aby znaleźć odpocznienie późnego deszczu. Próba z roku 1888 była poselstwem do laodycejskiego zboru, przekazanym przez starszych Jonesa i Waggonera, które było także poselstwem o usprawiedliwieniu z wiary.

W 1856 roku poselstwo do Laodycei po raz pierwszy pojawiło się w ruchu millerowskim i przyszło wraz z większym światłem "siedmiu czasów", lecz zarówno doświadczenie reprezentowane przez lekarstwa w poselstwie do Laodycei, jak i poselstwo historii proroczej zostały odrzucone w 1863 roku. Doświadczenie to było przedstawione przez widzenie (mareh) "wyglądu", a widzenie (chazon) "historii proroczej" — oba zostały odrzucone. Oba te widzenia znalazły swoje wypełnienie 22 października 1844 roku, a dziewiętnaście lat później oba zostały odrzucone, gdyż Jezus zawsze utożsamia koniec z początkiem.

11 września 2001 roku próba związana z buntami z lat 1863 i 1888 ponownie stała się probierzem prawdy, gdyż oba te wydarzenia były powiązane ze starymi ścieżkami Jeremiasza. Tego dnia nadeszło poselstwo późnego deszczu, a także pojawiła się próba roku 1919, ponieważ w 1919 roku fałszywa ewangelia o Chrystusie pozbawionym jakiegokolwiek proroczego znaczenia została przedstawiona jako fałszywe poselstwo "pokój i bezpieczeństwo". Gdy 11 września 2001 roku

zstąpił potężny anioł z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, wypełniły się wersety od pierwszego do trzeciego, a wersety te przedstawiają poselstwo "pierwszego głosu".

Czy teraz rozchodzi się pogłoska, jakobym twierdziła, że Nowy Jork ma zostać zmieciony przez falę pływową? Tego nigdy nie powiedziałam. Powiedziałam natomiast, patrząc, jak wyrastają tam wielkie budowle, piętro po piętrze: "Jakie straszne sceny rozegrają się, gdy Pan powstanie, by straszliwie wstrząsnąć ziemią! Wówczas spełnią się słowa z Księgi Objawienia 18,1–3." Cały osiemnasty rozdział Księgi Objawienia jest ostrzeżeniem przed tym, co ma przyjść na ziemię. Nie mam jednak żadnego szczególnego światła co do tego, co ma przyjść na Nowy Jork; wiem tylko, że pewnego dnia wielkie budynki tam zostaną powalone za sprawą Bożej mocy, która wywraca i obala. Z otrzymanego światła wiem, że na świecie jest zniszczenie. Jedno słowo od Pana, jedno dotknięcie Jego potężnej mocy i te masywne budowle runą. Rozegrają się sceny, których grozy nie potrafimy sobie wyobrazić. *Review and Herald*, 5 lipca 1906.

Wraz z nadejściem anioła z Apokalipsy 18 późny deszcz zaczął pokrapywać, a rozpoczęła się „debata prorocka” przedstawiona w drugim rozdziale Księgi Habakuka. Spór dotyczył dwóch metodologii rozumienia prorocत्व biblijnych oraz fałszywego i prawdziwego przesłania późnego deszczu. Debata kończy się, gdy nadchodzi „drugi głos” z Apokalipsy 18 i wskazuje początek wykonawczego sądu Bożego nad współczesnym Babilonem oraz wzywa inne owce Boże do wyjścia z Babilonu. Nadejście drugiego głosu wyznacza koniec historii pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, którą przedstawia czwarta ohyda; ta z kolei reprezentuje czwarte i ostatnie pokolenie laodycejskiego adwentyzmu, oddające pokłon słońcu w obliczu wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego.

Łoże śmierci odstępczego protestantyzmu, pomiędzy zstąpieniem anioła a zamknięciem drzwi w 1844 roku, było typem łoża śmierci laodycejskiego adwentyzmu pomiędzy zstąpieniem anioła a zamknięciem drzwi związanym z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym. Prorok z Judy został pochowany w tym samym grobie co kłamliwy prorok z Betel, a gdy król Jozjasz rozpoczął swoją reformę, stanął właśnie przed tym grobem. Reforma króla Jozjasza, którego imię oznacza "fundamenty Boga", rozpoczęła się, gdy Bóg zaczął prowadzić swój lud czasów końca z powrotem do fundamentów 11 września 2001 roku. Jego reforma zaczęła się, gdy podjęto dzieło odnowy świątyni.

I stało się w osiemnastym roku króla Jozjasza, że król posłał Szafana, syna Azaliasza, syna Meszullama, pisarza, do domu Pana, mówiąc: Idź do Chilkiasza, arcykapłana, aby zliczył srebro, które jest przynoszone do domu Pana, które odźwierni zebrali od ludu; i niech przekażą je w ręce wykonawców robót, którzy sprawują nadzór nad domem Pana; i niech wydadzą je wykonawcom robót w domu Pana, aby naprawili uszkodzenia domu: cieśłom, budowniczym i murarzom, oraz na zakup drewna i ciosanego kamienia do naprawy domu. Jednak nie rozliczano się z nimi z pieniędzy, które im powierzano, ponieważ postępowali wiernie. I Chilkiasz, arcykapłan, rzekł do Szafana, pisarza: Znalazłem księgę Prawa w domu Pana. I Chilkiasz dał księgę Szafanowi, a on ją przeczytał. A Szafan, pisarz, przyszedł do króla, zdał królowi sprawozdanie i powiedział: Twoi słudzy zebrali pieniądze znalezione w domu i przekazali je w ręce tych, którzy wykonują pracę i sprawują nadzór nad domem Pana. I Szafan,

pisarz, oznajmił królowi, mówiąc: Chilkiasz, kapłan, przekazał mi księgę. I Szafan czytał ją wobec króla. A gdy król usłyszał słowa księgi Prawa, rozdarł swoje szaty. I król rozkazał Chilkiaszowi, kapłanowi, oraz Achikamowi, synowi Szafana, i Achborowi, synowi Michajasza, i Szafanowi, pisarzowi, oraz Asajaszowi, słudze króla, mówiąc: Idźcie, zapytajcie Pana za mnie, za lud i za całą Judę o słowa tej księgi, która została znaleziona; gdyż wielki jest gniew Pana, który zapłonął przeciwko nam, ponieważ nasi ojcowie nie słuchali słów tej księgi, aby czynić według wszystkiego, co jest o nas napisane. 2 Księga Królewska 22:3-13.

Proroctwo, że narodzi się dziecko o imieniu Jozjasz, wskazuje na 11 września 2001 roku, kiedy potężny anioł zstąpił i poprowadził swój lud czasów ostatecznych z powrotem na dawne ścieżki. To zstąpienie było zapowiedziane przez zstąpienie tego samego anioła 11 sierpnia 1840 roku. Oba zstąpienia oznaczyły wypełnienie proroctwa dotyczącego islamu. Postacią historyczną, której imię wiąże się z wcześniejszym rozpoznaniem i opublikowaniem z wyprzedzeniem zapowiedzi wypełnienia proroctwa czasowego dotyczącego islamu, znajdującego się w Objawieniu 9:15, był Jozjasz.

W obu zstąpieniach anioła z Apokalipsy, czy to w rozdziale dziesiątym, czy osiemnastym, imię „Jozjasz” jest zaznaczone. Josiah Litch przedstawił orędzie dotyczące islamu, które wypełniło się 11 sierpnia 1840 roku, a 11 września 2001 roku w adwentyzmie laodycejskim wypełniło się proroctwo o narodzinach dziecka o imieniu Jozjasz, zapowiedziane przez nieposłusznego proroka w historii Jeroboama, gdy anioł prowadził swój lud czasu końca z powrotem do historii fundamentów, gdzie konfrontacja nieposłusznego proroka z Jeroboamem znalazła swoje wypełnienie. Biblijne świadectwo wskazywało na zapowiedź mającego nadejść Jozjasza, a gdy historia przedstawiona typologicznie przez nieposłusznego proroka powtórzyła się w 1844 roku, jego zapowiedź dotycząca imienia została ponownie włączona do narracji proroczej.

11 września 2001 roku Lew z pokolenia Judy poprowadził swój lud czasów końca z powrotem na dawne ścieżki Jeremiasza, które przedstawiały czterdzieści sześć lat, w ciągu których Posłaniec Przymierza wznosił świątynię, do której miał nagle przybyć 22 października 1844 roku. Jozjasz odkrył przekleństwo Mojżesza, gdy zapoczątkował dzieło naprawy świątyni. Dzieło stu czterdziestu czterech tysięcy Izajasz przedstawia jako dzieło odnowy.

Odbudują dawne ruiny, podźwigną wcześniejsze spustoszenia i odnowią zrujnowane miasta, spustoszone przez wiele pokoleń. Izajasza 61:4.

Dzieło Jozjasza polegające na naprawie i odnowieniu świątyni jest tym, które Izajasz wskazuje jako dokonane przez lud Boży czasów ostatecznych, gdyż wszyscy prorocy więcej mówią o dniach ostatecznych niż o czasach, w których żyli. To dzieło zostało też zobrazowane przez tych, którzy wyszli z Babilonu za czasów Ezdrasza.

Bo byliśmy niewolnikami; lecz nasz Bóg nie opuścił nas w naszej niewoli, ale okazał nam łaskę w oczach królów Persji, aby dać nam ożywienie, odbudować dom naszego Boga i naprawić jego spustoszenia oraz dać nam mur w Judzie i w Jerozolimie. Ezdrasza 9:9.

Dzieło prowadzone przez Ezdrasza zostało dokonane po wyjściu z Babilonu i reprezentuje dzieło odnowy świątyni, które prowadził Jozjasz, określone przez Izajasza jako zadanie ludu Bożego

czasów ostatecznych, a rozpoczęło się 11 września 2001 roku. W Księdze Objawienia Jan również wskazuje na to dzieło.

I znowu przemówił do mnie głos, który słyszałem z nieba, mówiąc: Idź i weź książeczkę, która jest otwarta w ręce anioła, który stoi na morzu i na ziemi. I podszedłem do anioła i rzekłem mu: Daj mi tę książeczkę. A on rzekł do mnie: Weź ją i zjedz; a uczyni gorzkim twój brzuch, lecz w ustach twoich będzie słodka jak miód. I wziętem książeczkę z ręki anioła i zjadłem ją; i była w moich ustach słodka jak miód; a gdy tylko ją zjadłem, mój brzuch stał się gorzki. I rzekł do mnie: Musisz znów prorokować przed wieloma ludami, narodami, językami i królami. I dano mi trzcinę, podobną do laski; a anioł stał, mówiąc: Wstań i zmierz świątynię Boga i ołtarz oraz tych, którzy oddają w niej cześć. Lecz dziedziniec, który jest na zewnątrz świątyni, pomiń i nie mierz go; gdyż został dany poganom, i miasto święte deptać będą przez czterdzieści dwa miesiące. I dam moim dwóm świadkom moc, i będą prorokować tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni, odziani w wory pokutne. Objawienie 10:8–11:3.

W tym fragmencie Jan przedstawia zwolenników Williama Millera, którzy zjedli poselstwo, które było w ręku anioła, kiedy zstąpił 11 sierpnia 1840 roku, ale którzy doświadczyli także gorzkiego rozczarowania 22 października 1844 roku. W obliczu gorzkiego rozczarowania roku 1844 Janowi powiedziano, że on, jako symbol ludu Bożego dni ostatecznych, musi powtórzyć doświadczenie przedstawione przez lata 1840–1844, wskazując tym samym na 11 września 2001 roku i na rychło nadchodzącą ustawę niedzielną. Powiedziano mu: „Musisz znowu prorokować przed wieloma ludami, i narodami, i językami, i królami”, co przedstawia rozświetlenie całego świata, gdy anioł zstępuje w osiemnastym rozdziale Apokalipsy, kiedy powtórzona zostaje historia dziesiątego rozdziału Apokalipsy — „linia na linię”.

W związku z rozpoznaniem historii, która miała się powtórzyć, gdy Boży lud czasów ostatecznych znów będzie prorokował, Janowi powiedziano, aby „wstał i zmierzył” świątynię Boga. Jego „mierzenie” zostało określone w sposób szczególny, ponieważ został umieszczony w roku 1844, kiedy jego żołądek stał się gorzki wskutek rozczarowania 22 października. Polecono mu zmierzyć świątynię, ale pominąć dziedziniec, który — jak go poinformowano — przedstawiał czas pogan, gdy mieli deptać dziedziniec przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat. Tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat zakończyło się w 1798 roku. Jan miał rozpocząć swoje mierzenie w 1798 roku i pominąć wcześniejsze tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, kiedy duchowa świątynia i duchowa Jerozolima były deptane. Skoro znajdował się przy rozczarowaniu roku 1844, to od 1798 do 1844 jest czterdzieści sześć lat. Te czterdzieści sześć lat przedstawia świątynię.

Gdy Jan, jako przedstawiciel Bożego ludu dni ostatecznych, miał ponownie prorokować — tak jak czynili to w latach 1840–1844 — mieli oni rozpocząć w chwili zstąpienia anioła, przy wypełnieniu proroctwa o islamie. Ich dzieło ponownego prorokowania wymagało dzieła mierzenia świątyni, a to dzieło oznaczało badanie „starych ścieżek”, czyli historii przedstawionej przez „świątynię”, która rozpoczęła się w czasie końca w roku 1798 i zakończyła się wielkim rozczarowaniem w roku 1844. Gdy rozpoczęli swoje badanie Jeremiaszowych „starych ścieżek”, które są Janową „świątynią czterdziestu sześciu lat”, w rumowisku rozrzuconym po całej świątyni odnaleziono kłatwę Mojżesza, a zapowiedź nadejścia Jozjasza została spełniona. Dzieło Jozjasza jest też

ponownie wskazane przez Izajasza:

A twoi potomkowie odbudują odwieczne ruiny; podźwigniesz fundamenty wielu pokoleń; a będą cię nazywać naprawcą wyłomu, odnowicielem ścieżek do zamieszkania. Izajasza 58:12.

Lud Boży ostatnich dni miał przywrócić "drogi do zamieszkania", które są Jeremiaszowymi "starymi ścieżkami". Mieli odbudować dawne ruiny, jak czynili to budowniczowie w dziejach Jozjasza i Ezdrasza. Mieli zastosować metodologię "linia za linią", gdyż nie mieli po prostu "wzniesić" fundamentalnej historii adwentyzmu, którą reprezentuje świątynia czterdziestu sześciu lat, lecz czyniąc to mieli "podźwignąć fundamenty wielu pokoleń". Mieli rozpoznać, że każdy ruch reformacyjny stanowi dzieło podstawowe, że "linia za linią" wskazuje na fundamenty czasów ostatecznych z lat 1798 do 1844. Mieli naprawić "wyłom", a wyłom oznacza początkowe pęknięcie w naczyniu lub murze, które otwiera drogę do dalszej katastrofy. Tym "wyłomem", który należało naprawić, był bunt z roku 1863.

Kiedy Jozjasz przybył 11 września 2001 roku, Boży lud czasów ostatecznych powrócił do dawnych ścieżek Jeremiasza i zaczął mierzyć dzieje millerystów. Odkryli „wyłom”. Rozpoznali prawdę o klejnotach ze snu Millera, gdy odbudowywali „dawne ruiny”. Odkryli „siedem razy”, jak uczynił to Jozjasz, i przywrócili prawdę z Księgi Kapłańskiej 26, i w ten sposób podźwignęli „dawne spustoszenia”. Gdy przywrócili „pierwsze” i „ostatnie” spustoszenia z Księgi Kapłańskiej 26, rozpoznali, że jedno zakończyło się w 1798 roku, a drugie w 1844 roku. Tak więc ich dzieło podźwignięcia dawnych spustoszeń było właśnie owym „prętem mierniczym”, który został dany Janowi i pozwolił mu zmierzyć świątynię.

Lew z pokolenia Judy poprowadził swój lud z powrotem na dawne ścieżki, aby mogli odnaleźć poselstwo późnego deszczu, a poselstwo późnego deszczu jest poselstwem islamu trzeciego biada. Gdy ostatecznie odkryli dwie święte tablice Habakuka, przedstawione na pionierskich tablicach z 1843 i 1850 roku, zobaczyli, że fundament obejmował „trzy biada” z ósmego rozdziału Apokalipsy oraz że drugie biada zakończyło się w historii założycielskiej, w której wzniesiono świątynię millerystów. Rozpoznali wówczas, że zrozumienie zasady potrójnego zastosowania prorocत्व zostało wcześniej ustanowione przez Lwa z pokolenia Judy, aby, gdy powrócą do Jeremiaszowych dawnych ścieżek, mogli rozpoznać „odpoczynek i wytchnienie”, które jest poselstwem późnego deszczu trzeciego biada, identyfikowanym i ustanawianym wraz z dwoma świadkami pierwszego i drugiego biada.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Nieprzyjaciel stara się odwrócić umysły naszych braci i siostr od dzieła przygotowania ludu, aby mógł się ostać w tych ostatnich dniach. Jego sofistmaty mają na celu odwieść umysły od niebezpieczeństw i obowiązków chwili. Uważają za nic światło, które Chrystus zstąpił z nieba, aby przekazać Janowi dla Jego ludu. Uczą, że wydarzenia, które stoją tuż przed nami, nie są dostatecznie ważne, by poświęcać im szczególną uwagę. Unieważniają prawdę pochodzącą z nieba i okradają lud Boży z jego dotychczasowego doświadczenia, dając mu zamiast tego fałszywą naukę.

'Tak mówi Pan: Stańcie na drogach, rozejrzyjcie się i pytajcie o dawne ścieżki, gdzie jest dobra droga, i chodźcie nią.' Jeremiasza 6:16.

Niech nikt nie próbuje burzyć fundamentów naszej wiary — fundamentów, które zostały położone na początku naszej pracy przez modlitewne studium słowa i objawienie. Na tych fundamentach budujemy od pięćdziesięciu lat. Ludzie mogą mniemać, że znaleźli nową drogę i że mogą położyć mocniejszy fundament niż ten, który już został położony. Ale to wielkie zwiedzenie. Nikt nie może położyć innego fundamentu niż ten, który już został położony.

W przeszłości wielu podejmowało się budowy nowej wiary, ustanowienia nowych zasad. Lecz jak długo stała ich budowla? Wkrótce runęła, bo nie była zbudowana na Opoce.

Czyż pierwsi uczniowie nie musieli zmierzyć się z ludzkimi naukami? Czyż nie musieli wysłuchiwać fałszywych teorii, a potem, uczyniwszy wszystko, stać mocno, mówiąc: „Nikt nie może położyć innego fundamentu niż ten, który jest położony”? 1 Koryntian 3:11.

„A zatem mamy niewzruszenie trwać przy początkowej ufności aż do końca. Słowa pełne mocy zostały posłane przez Boga i Chrystusa do tego ludu, wyprowadzając go ze świata, punkt po punkcie, w jasne światło obecnej prawdy. Ustami dotkniętymi świętym ogniem słudzy Boży głosili poselstwo. Boskie słowo przypieczętowało prawdziwość głoszonej prawdy.” Świadectwa, tom 8, 296, 297.